

CREAȚII

imaginația

transpusă

în cuvânt

Poezii

Aurel Cârliș

Beceni - satul meu natal

Mă-ntorc voios în satul meu natal
Iar sufletul mi-e plin de bucurie,
Privesc cu drag Slănicul de pe deal
Și mi-amintesc de-a mea copilărie.

Mă-ndrept sfios către bisericuță
Unde sunt părinții în morminte,
Și, în genunchi, cu-a lui Hristos credință
Le promit că-i voi păstra în minte.

Ajung, tot cu emoții, și la școală
Unde, cândva, o doamnă învățătoare,
Cu sufletul curat precum o coală
M-a învățat s-ajung om de valoare.

Nu pot uita suhatul Valea Mare
Când vara duceam vite la păscut,
Și iarna ne-ntâlneam, cu mic, cu mare
Să ne luăm cu sâni la-ntrecut.

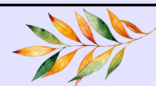
Am fost și-n Valea Vacii, la Budui
Ca să beau din apa-i cristalină,
Dar am văzut că-n el și-n jurul lui
A rămas o jalnică ruină.

Am urcat un pic și la Gârdoaia
Unde mergeam la vie sau coseam,
Nelipsind Mândrica sau Bălaia
Pe care cu mult drag le îngrijeam.

Așadar, sătuc de printre dealuri
Cu mult drag voi reveni la tine,
Să simt cum apa-mi duce-n valuri
Amintiri de dragoste și bine.

„Cel mai frumos omagiu pe care-l poți aduce femeii este să te gândești la ea când nu mai ai nimic de pierdut. Acele clipe de singurătate care o revendică imperios pentru a ne mângâia de ruptura cu viața...” - Emil Cioran.

În amintirea mamei copiilor mei

Am iubit și eu o fată
Ce-avea inima curată,
Trăiam visul de iubire
Simțeam că e o-mplinire
Și nu exista oprire.

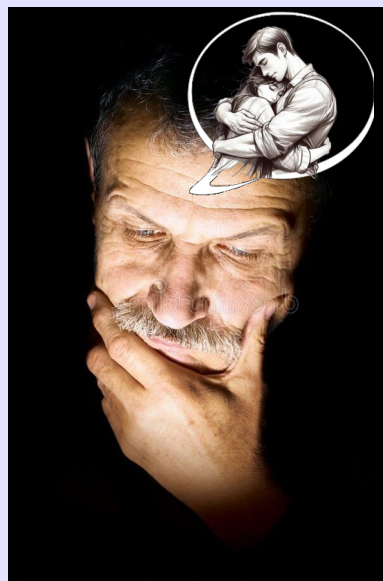
Fata de care vorbii
Mi-a fost mamă la copii
Trei copii, trei floricele
Tare mă mândresc cu ele
Și îmi dau, Doamne, putere.

S-a stins mama lor cea bună
Ce-o priveam ca pe o zână,
Dar nu sunt singur pe lume
Am copiii lângă mine
Și tot sper să fie bine.

Nu vreau bani, nu vreau avere
Dă-mi, Doamne, mereu putere,
Dă-mi la copii sănătate
Să uităm relele toate
De bucurii s-avem parte.

Vanessa Redgrave

Zâmbește mereu

Păraai un pic cam reținută
Erai însă pe placul meu,
N-aș vrea să te văd abătută
Te-aș vrea tot veselă mereu.

Râzând, c-așa-i a ta structură
Și lasă rău'n urma ta,
Fii tu cea plină de căldură
Oricând, chiar dacă viața-i grea.

În orice clipă să zâmbești,
Iubește și vei fi iubită,
Că viața-i una, s-o trăiești
Că meriți să fii fericită.

Arată lumii că ești bine
Râzând de replicile ei,
Ai grijă cât mai mult de tine
Și te ferește de mișei.

„Le-aș dovedi oamenilor cât greșesc gândind că încetează să iubească atunci când îmbătrânesc, fără să știe că îmbătrânesc numai când încetează să iubească” – *Gabriel Garcia Marquez*

Pe cărarea vieții

Mi-ai presărat cărarea vieții
Cu florile iubirii tale,
Și cu avântul tinereții
Mi-ai „coborât” anii la vale.

Mă simt mai tânăr lângă tine
Îmi dai puteri nebănuite,
Iubirea freacă în mine
Creând avânturi nestruncate.

Când eu te mângâi cu tandrețe
Tu îmi răspunzi, iubită floare,
Cu dulci săruturi îndrăznețe
Și mângâieri liniștitoare.

Și timpul... să rămână-n loc
Să ni se pară-o veșnicie
Iubirea, ce nu-i simplu joc
Și nici nu pare-o nebie.

Aș vrea să-ți odihnești capșorul
Pe brațul meu plin de putere,
Să fie-n libertate-amorul
Așa cum inima ne-o cere.

Să-ți mângâi părul, fruntea mică
Să te sărut pe gura-ți dulce,
Să-ți jur cu mâna pe inimă
C-aș sta cu tine, nu m-aș duce.

Să-ți mângâi sânii ce dau viață
Și pielea ta cea mătăsoasă,
Și buzele ce mă răsfăț
Cu dulci săruturi, ce mă lasă

Într-o beție uimitoare,
Ce aș dori să mă-nsoțească
Mai mult, nu ca o simplă boare,
Aș vrea să nu se mai sfârșească.

Să stăm întinși pe iarba verde
La umbră deasă-ntr-o pădure,
Unde iubirea nu se pierde
Și unde gândurile-s pure.

Să nu lăsăm să treacă clipa
Iubirilor, ce strâns ne leagă,
Și nu uita, tu-mi ești iubita,
Dar fă ca lumea să-nțeleagă.

Poezii

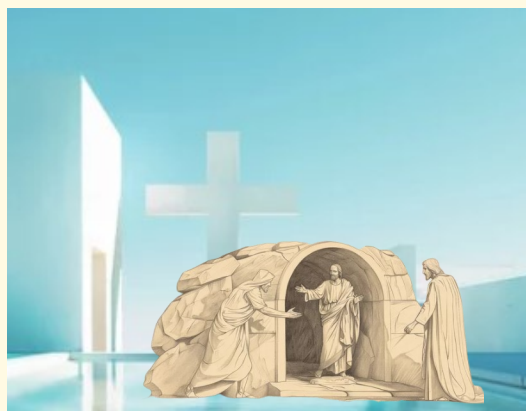
Marian Dima

Domnul nu-l preocupat de câini și porci

În clubul grandios al tonților,
E agreată lumea jumătăților,
Nu-i înțeleasă gândirea poezilor,
Nici blânda comportare-a sfinților,
Nici care-i rolul judecăților,
Nici rostul calităților sau cărților,
Sau rolul universităților,
Ori cererile personalităților.

În uniunea repetenților,
E receptată părerea pereților
Și ideologia cantităților,
Negând știința realităților,
Sau vreun principiu al valorilor;
Fără revendicări ale studenților
Și fără folosirea minților,
Sau fără să aștepte-un sfat al noptilor.

Știm, succint, că pe o minte-ngustă,
Analiza opiniei o dezgustă,
Fie că-i novatoare, fie vetustă,
Fie populară sau augustă,
Fie dacă-i justă sau injustă,
Fie că e șlefuită sau e frustă,
Ce este duhovnicesc, nu gustă;
Nu dați perle-n mintea-ngustă și robustă!

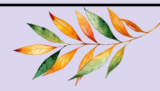
Egolatrie deșumanizantă

În dogma lui Epicur te-ai lăsat,
De mila Domnului nu-ți aminteai.
Murind, înșelăciunea ai aflat
Și-ai dat reguli, cum obișnuiai.

Ai dat lui Avram dispoziție
Să trimită la frații tăi morții,
Dacă-ți va sta în opoziție
Să-ntoarcă pe cel din fața porții.

Lazăr e-n cer; genunea căscată
Nu-i în cosmos, ci e-n sufletul tău.
Un strop dorești pe limba-ți uscată,
Meschin bogat, căzut sărac în hău.

Ev. Matei 7,6: „Nu dați cele sfinte câinilor,
nici nu aruncați mărgăritarele voastre în-
aintea porcilor, ca nu cumva să le calce în
picioare și, întorcându-se, să vă sfâșie”.

Poezii

Lucica Țigănuș Meleacă

Iubirea vă cheamă-napoi

Ce vie-n cuvânt ați rămas,
Ce vie-n surâs de copil!
Cuvinte se-aud fără de glas,
Poemul e-atins de Zefir!

Zefirul duios ce veniți
Pe inimi să puneți alean,
Din cărți, de prin versuri vorbiți
În dorul lăsat de vreun an...

Iubirea vă cheamă-napoi,
Copii și nepoți și amici...
Veniți, hai, veniți iar la noi,
Aici v-așteptăm, iar, aici!

Dar steaua spre care-ați plecat
Lumină-n tăcere revarsă,
Nimic din ce-ați fost nu-i uitat,
Păstrăm Amintirea frumoasă!

Iubirea vă cheamă-napoi,
Dar știm că nu-i cale întoarsă,
Aici toate-s vechi, toate-s noi...
Iubirea v-așteaptă Acasă!

Doamnei Olimpia Sava, versuri scrise cu dragoste și dor, cu prețuire!

Timpul curge liber prin mine

Timpul care curge liber prin mine
Cu raza luminii-mi străpunge retina,
Din ceru-albastru, de pe unde vine,
Timpul aduce cu sine lumina!

Timpul mareic și-n tine e mamă
Din Cel Ocean neștiut, infinit,
Iar veșnicia prin el ne tot cheamă,
Tu o auzi?! Bat talazuri... le simt!

Tu, mamă, dor și a mea căutare
Porți infinit peste palme bătrâne,
Tu ești talaz din Ocean către mare,
Țărm nu mai știi... e doar Pâine;

Pâine de grâu cu mirosul de neam
Din frământătura mâinilor tale,
Plămadă dulce pe când nu eram
Ființă-n carne... eram căutare!

Bunica-n taină cocea în cuptor
Pâinea-n ființă cu gustul de rai,
Ca să te nască pe tine în dor,
Pe tine, ce în plămadă m-aveai!

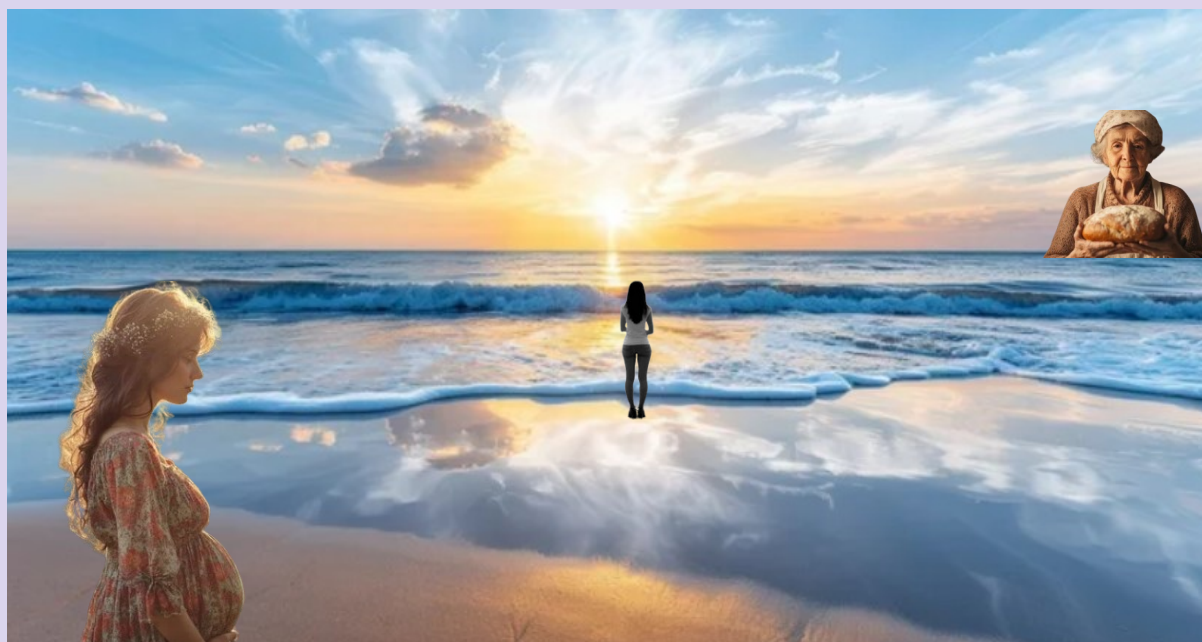
Timpul mareic mi-atinge retina,
Gustul de pâine-mi pătrunde ființa,
Oceanul iarăși revarsă lumina,
M-inundă spațiul vederii, credința!

Și prin talazuri ce urcă și scad
Îngeri ca fluturi roiesc nevăzuți...
Lângă cuptorul cu pâine mai ard
Ochi de lumină privind neștiuți.

Talazul vine, mă-ncarcă de vers,
Urcă pe Calea-luminii dorind...
Caut prin lume al timpului sens,
Aud doar vuiet spre mine venind;

Vuiet năstrușnic, talaz neîmblânzit
Fără-ndurare răbdarea-mi încearcă...
Timpul mareic din Ocean infinit
Aduce pe calea nădejzii o barcă;

Vâsla iubirii cuvânt face valul,
Vâsla durerii e ruptă puțin...
Sorb însetat-ascultării pocălul,
Timpul mareic e dor de sublim!

Fii patriot, române!

Fii patriot, române, dar nu rănindu-ți frații,
Că s-or mâhni: Ardealul, Muntenia, Moldova;
S-or apleca să strige Dunărea și Carpații
Și-o lăcrimă în versuri, cu întristare, slova.

Creștini ne știm de veacuri la Dunărea cea mare
Din vremuri neștiute, din dacii luptători...
Strămoși ni-s și romanii, veniți din depărtare
Că au găsit meleaguri umplute de comori.

S-au contopit cu toții, pe plaiurile viței
Poporul din vechime aici s-a așezat...
Că a trăit românul Balada Mioriței
Și doina din vechime, cu sufletul curat.

Ne-au cotropit barbarii, ne-au apărat strămoșii
Pământul ăsta rodnic și-atâta de bogat...
Și s-au rugat, în taină, prin peșteri, cuvioșii,
La Sfânta Liturghie, frați buni ne-am arătat.

La Cozia se plimbă pe ziduri și pe apă
Aceași umbră-n taină de falnic Voievod,
La Putna bate clopot și se aude toacă...
Iar Mircea și cu Ștefan sunt lâng-al lor norod.

La Dealu mai încape o tigvă în sicriu?!
Iar la Hurezi martirul e viu prin jertfa sa...
Mihai Viteazu țării, simțiți-! este viu!
Iar Brâncoveanu strajă e pentru glia sa.

Mari Voievozi avurăm! Mari inimi de români!
Să ne-aplecăm genunchii, smeriți în fața lor!
Să încercăm, cu toții, români să fim mai buni
Și gliei, cu iubire și pace, să fim de ajutor!

Istoria cunoaște și nu uita strămoșii
Ce și-au apărat țara prin sângele vărsat!
S-au nevoit în rugă prin peșteri cuvioșii,
Ca tu să fii, române, mai bun, mai luminat.

Fii bun! Fii bun, române! Iubește România!
E glia cea sfințită cu pâine și cu vin,
Simt azi că poezia e inimii solia
Și sfintelor altare străbune mă închin!

Oriunde-astă țară e Sfânta Liturghie,
Oriunde găsești Hrana cea dulce din Potir...
Fii patriot, române, în sfântă bucurie,
Iar nu prin ură viața să-ți fie ție chin.

Poezii

Coca Coralia Drăgan

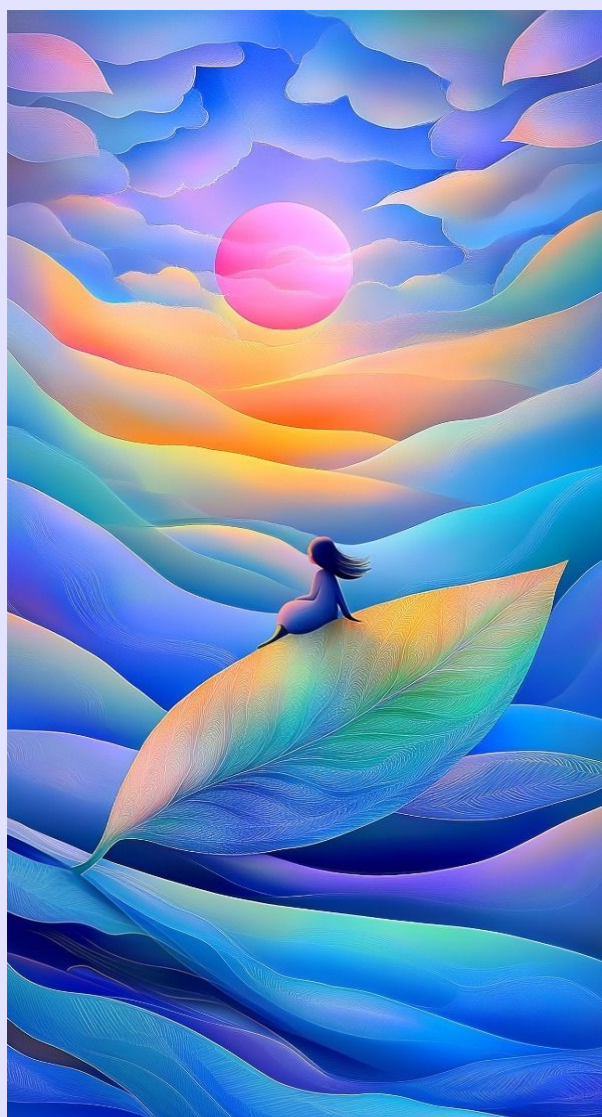

Adio, pleacă ziua!

Adio,
pleacă ziua,
își ia la revedere
și mă întreb de mâine
va sosi aceeași zi
sau va veni
o altă zi surată
din miile de zile
care se vor tot rostogoli?

I-atâta liniște și pace
în mersul ei
spre asfințit,
lăsându-și în tăcere
dăre minunate
de roșu-albastru-aprins
și-apoi mai stins
și tot mai stins;

O voi pândi
în zorii dimineții
pentru-a-i ura
un sincer bun venit,
și vom petrece
împreună
noi clipe vii de viață
într-un tandem
misterios
numai de noi știut!

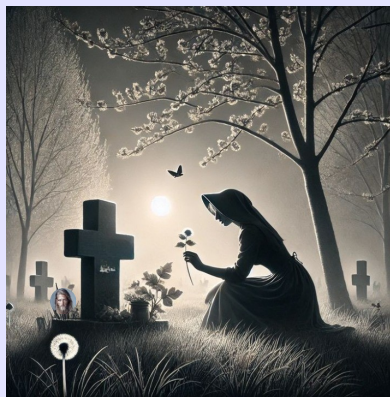
Inima are rațiuni pe care rațiunea însăși nu le înțelege

mi-ai încătușat mersul,
văzul, auzul,
mi-ai suprimat respirația
și năzuința de a mă înălța.

m-ai închis în propria-ți viață
cu gratii de mătase
și-mi controlezi prin vizetă
simțurile și gândurile.

ființa mi se zbate
întru descătușare
dar se lovește de zidurile
armelor tale și doare.

dă-mi drumul
îți strigă rațiunea
dar inima se roagă
și vrea să rămână cu tine.

S.O.S. de toamnă

pașii m-au purtat din nou
în dor, spre locul unde
îți odihnești ultimul sărut;

îngenuncheată, în semn de salut
în fața pământului ușor curbat,
părea întunecat ca o stea îngropată;

doar portretul din fotografia
de pe crucea încremenită
în fața apusului, părea pictat auriu;

în liniștea deplină, mă simțeam amorțită
și doar zborul păsărilor printre copaci
purtând mesaje din cer, mă făcea să tresar;

încet, redeveneam eu și îmi auzeam
bătăile inimii ca semnalele Morse
încercând să pătrundă până la tine

ta-ta-ta ti-ti-ti ta-ta-ta

printre șoaptele sufletului
ți-am auzit destăinuirea
„dragostea nu moare niciodată
doar își schimbă forma
ca lumina printr-o prismă”

razele blânde ale apusului de toamnă
își făcuseră loc până la mine
să-mi aurească chipul înseninat!

Poezii

Marian Enache

amfora

aşa cum cobori
strada pe seară
picioarele-ţi lungi
arcuș de vioară

te înalți pe vârfuri
privești în spate și
treci

inima mea deasupra
la zece mii de leghe

topită lumina lunii aruncă umbre
orele sunt sparte
tu privești în spate
eu încerc singur să intru în
noapte

cântec 2

umezi
buzele țigăncii
lucire salbatică
nouă
fir de rouă
pe-un praf de cărbune

Poezia lui Nichita Stănescu

ochiul calului are tinere de minte
poezia este ochiul calului cu tinere de minte
calul poate alerga
poezia este ochiul calului alergând
și cu tinere de minte
calul poate fi necălărit
poezia este ochiul calului cu
tinere de minte
alergând
necălărit

durerea luminii

frumoasă erai în înaltul pădurii
lupi asmuțeau prăbușire de zori
se făcea iarnă pe ascuțișul securii
dincolo de creste ivire de sori

și vino mai aproape ziceam
din sori se cernea o rece ninsoare
albă minune a pădurii eram
de a cărei atingere și lumina doare

copacii se răsuceau îmbrățișați
cu ramurile oblic aruncate, foșnitoare
la marginea pădurii lupii înghețați
ridicând întunecate statui de sare

trupul tău cu astre îl înfășuram
pe brațele mele prelinșă aspră culoare
albă minune a pădurii eram
de a cărei atingere și lumina doare

sălbatica vulpe argintie

sălbatica vulpe argintie
hoinărind prin tunelul de gheață
de la marginea somnului

eroarea cu șoldu-i magnetic
încercând să prindă între liniile cange
ritmul

stalactite picurându-și
ultimul nerv al trăirii

sânge bumerang
trimis în toate cetățile
descriind înlăuntrul de inimă
al cuvântului
de departe
de foarte departe
se toarnă lumina –
cositor peste tunelul de gheață

victoria -
poemul
șuviță de sânge
pe botul înzăpezit
al calului
la nord de emisfera de magdeburg

Poezii

Eufrosinia Cojocaru

Satul Plavni, Raionul Izmail, Ucraina

Nu ieșiți cu Țara-n piață!

Ce mulți sunt cei care discută
Și ce puțini se duc pe front!
Puțini muncesc, puțini se luptă
Pentru acest cinstit norod!

Voi, cei care „le știți pe toate”
Vorbind în față sau din dos
Rețineți: vorbele deșarte
La nimeni nu aduc folos!

Voi, emigranți în țări străine,
Cu dragostea din teorii,
Lăsați-ne cu-n colț de mâine
Fără-ale voastre strategii!

Ce-i o părere fără faptă?
Ce-i oastea fără de soldați?

Când luptă azi flăcăi și fete
Voi de la spate-i discutați.

Păi, nici al lor nu e războiul
Și Țara nu-i numai a lor
În flăcări ne e viitorul
Se moare azi foarte ușor.

Rog, nu ieșiți cu Țara-n piață
N-a fost într-însa numai rău
Să-i mulțumim că ne-a dat viață
Și cald ne e la sânul său.

Cu pâra nu se face pace
Cu fuga nu o ajutați,
Când nu puteți nimic să faceți -
La Dumnezeu să vă rugați.

Copii înstrăinați

S-au înstrăinat copiii
tot din frica de război
Au plecat pe drumul mare
unde-o fi, ...dar nu la noi.
Suferă de dor, de foame,
dar hotarul nu-l pot trece
Tare-i greu aici, în țara
unde haosul își face lege.

Ce să facem? Cui să zicem?
Să vorbim în care limbă,
când nu are cin' s-asculte
și doar măștile se schimbă?
Se fărâmă... se dărâmă...
dau din mână și se duc
Țara noastră – o grădină! -
Parcă are păr de lup!

Nu găsești nici o fântână
să nu fie supărată
Ce-a fost bun s-a dus pe copcă
ce e rău – acum se-arată

Ne schimbăm mai mulți cu mintea
de atâtea calomnii
Și de grija fără margini
pentru propriii copii.

Ei învață altă carte
și vorbesc în alte limbi,
Se răcesc frate cu frate
uită des de rădăcini
Tot mai rar pe fir ne cheamă
tot mai rar doresc acasă
Dar au poftă de plăcintă
și sarmale-n foi de varză.

Noi cu îngerii ne ținem,
brumele ne vestejesc,
Ne rugăm de pace-n țară
și pe globul pământesc.
Ni se deapănă povestea
ca-ntr-o iarnă, lângă foc,
Lipsa de copii ne-apasă
cu durere-n orice loc.

Poezii

Mioara Ardicleanu

Feerie de toamnă

Cine-ar spune c-o cicoare
Își cântă toamna
Chiar de-i ceață și răcoare...

Sau o roză prinsă-n brumă
Scoate flăcări
Într-un cenușiu de humă...

Chiar și-un măcănit de rață
În unda Dunării
Te aduce iar și iar la viață...

De departe un mesaj
Răscolește tot în mine
Iar să fie un miraj

Sau un cântec de iubire?
Vraja lui mi-aduce iară
Focul jucăuș prin fire...

Țintirimul din sat

Mioara Ardieleanu

Cerul și-a făcut cuib pe crucea Bunilor mei.

Pe cruce, însă, insule de mușchi verde-gălbui își prind roua-n zori și-o folosesc ca Sfântă Euharistie.

Așa-i că nici nu bănuiești că-aceste ritualuri se petrec zi după zi, lăsând timpul ca să curgă pe-altarul mormântului uitat și părăsit de noi?

Corcodușul acum ciung devine altar în țintirim, iar zburătoarele se grăbesc să vină la liturghia cea de taină, ascultând cântările și glasul altor lumi - doar de ele auzite ori de făpturile înălțate-n spirit și divin.

Sfinții cerului și din brazdele pământului sfințit ne spun clipa s-o trăim, căci timpul nostru-i iluzoriu, iar rugăciunea inimii e înviere.

Mormântul Bunilor nu pare, chiar este un punct cuantic, vibrând la Sunetul primordial.

Azi iarba s-a-nălțat de-atâta rouă și mlădițele de oțetar își fac loc înspre lumină; se prefac scară pe care îngerii urcă și coboară din văzduhurile lumii.

Sângele Mântuitorului se prelinge lin în tufa de măceș ce-nvăluie tăcut crucea celor adormiți. Atâta pace-n țintirim și numai piatra cântă la hotarele de taină!

Cum ți-e sufletul, ție, pământeanule, când cu coada ochiului privești cerul cuibărit între poze, semne grafice și mușchi?

Mai curge o lacrimă în țărna de lumină?

Mai cântă sufletul într-o uimire, amintire și zbucium al vremurilor de odinioară?

Fiecare literă te pândește din umbră, te ține cu sufletul la gură, în încercarea de a descifra taina unui nume, unui neam al vieții de dincolo de moarte, al veșniciei? Numai doi ochi privesc din poza-ngăbenită. Ați doi s-au rătăcit prin sertare prăfuite dintr-un colț de rai stingher.

Călăuză ne e gândul pe cărările din cimitir. Și ceața mirosind a toamnă și pământ răvășit de vânturi și de doine.

Acum se-nclină chiar crucile din piatră și niște frunze-ngălbenite, scuturate din corcodușul – ax al lumii. Se fac una cu pământul într-o clipă, într-un vifor de mister.

Și se pierd toate-n ceață și în voaluri alb-gălbui ca borangicul. Atâta Dor și-nsângereare în toamna asta pierdută în culoare nechezând între ulițe care-și poartă poveștile cu sânge!

Iartă-l, Doamne, pe Fiul Tău rătăcitor!

Deschiderea anului universitar pentru studenții Universității Vârstei a Treia din Galați

La Universitatea Vârstei a Treia din cadrul Universității „Dunărea de Jos” din Galați s-au înscris în acest an 136 de cursanți.

Este cea de-a opta serie de studenți seniori care dovedesc că „învățarea nu are vârstă”, după cum afirmă prof. univ. dr. Violeta Pușcașu, inițiatoarea și fondatoarea U3A.

Fotografiile sunt făcute la deschiderea anului universitar, ceremonie desfășurată în data de 24 octombrie 2024, în Sala Senatului universitar, în prezența conducerii Universității și a Facultății de Drept și Științe Administrative.

Foto: Bogdan Nistor